

ZBORI

REVIJA · NOVE
ZBOROVSKÉ · GLASBE
UREJUJE

ZORKO PRELOVEC

1932

LETNIK VIII · ŠTEV. 2

MESTNA

Ima vlog nad
480,000.000 Din

Telefon št. 2016 in 2616
Poštni čekovni račun št. 10.533

HRANILNICA LJUBLJANSKA

LJUBLJANA, PREŠERNOVA ULICA ŠT. 3
je največja regulativna hranilnica v Jugoslaviji.

Za vse vloge jamči ljubljanska mestna občina
z vsem svojim premoženjem in davčno močjo.

Naložbe obrestuje kar najbolj ugodno.

Posojila dovoljuje na posestva, menice in vrednostne papirje čim
najceneje.

Za male trgovce in obrtnike ima posebno kreditno društvo, za pupilne
naložbe pa sodni depozitni oddelek.

Za varčevanje mladine izdaja domače hranilnike, za pošiljanje denarja
po pošti pa svoje položnice.

Uradne ure za stranke so od 8. do 12^{1/2}.

„ZBORI“

PEVSKO DRUŠTVO
„LJUBLJANSKI ZVON“ V LJUBLJANI

revija nove zborovske glasbe. Izhaja osmo leto.
Letniki 1926, 1927, 1928, 1929, 1930 in 1931 se
dobe vezani po Din 80.—, nevezani po Din 50.—.
Naročnina za Jugoslavijo za leto 1932. Din 50.—.
Partiture vseh v „ZBORIH“ priobčenih
skladb so pri upravi lista naprodaj po
1 dinar za 2 strani.

„ZBORI“

PJEVAČKO DRUŠTVO
„LJUBLJANSKI ZVON“ u LJUBLJANI

revija nove horske glasbe. Izlazi osmo godinu.
Godišnjaci 1926, 1927, 1928, 1929, 1930 i 1931 dobe
se vezeni po Din 80.—, nevezeni po Din 50.—. Pret-
plata za Jugoslaviju za godinu 1932 Din 50.—.
Partiture sviju u „ZBOROVIMA“ pri-
općenih kompozicija su u prodaji kod
uprave lista uz cijenu Din 1.— za 2 stranici.

GLASBENO KNJIŽEVNA PRILOGA

Izhaja vsak drugi mesec

Urejuje Zorko Prelovec, upravlja Jožko Jamnik, izdaja in zalaga pevsko društvo «Ljubljanski Zvon», tiska Delniška tiskarna, d. d. v Ljubljani, predstavnik Miroslav Ambrožič, vsi v Ljubljani / Naročnina na «Zbore»: za kraljevino Jugoslavijo 50 Din, za Italijo 25 lir, za Češkoslovaško 30 Kč, za Ameriko poldrugi dolar / Ponatis člankov dovoljen le z navedbo vira

Glasilo JPS. Hubadove župe (Ljubljana) in Ipvčeve župe (Maribor)

Štev. poštno-čekovnega urada 12.134

Ivo Peruzzi:

Narodni motiv

Sedem si rož porezala mi,
sedem si rož povézala mi
v šopek rdeč.

Sedem si let ljubila me,
sedem si let tolažila me —
zdaj te ni več.

Jaz pa bom vrtec ogradil si,
rožic bom sedem usadil si —
tebi v spomin.

Ko zadehtel na pomlad bo cvet,
pa se bom spomnil vseh sedem let —
poln bolečin.

Matej Hubad

(Póvodom 40letnega kulturnega dela. Gradivo zbral Ivo Peruzzi po jubilentovih podatkih.)

(Nadaljevanje.)

V šestih gimnazijskih študijskih letih v Ljubljani sem bil s svojim izobraževanjem v zborovem petju precej zadovoljen. Manj pa sem bil zadovoljen s svojimi študijami v igranju klavirja. Od petega gimnazijskega razreda dalje sem vsa štiri leta višje gimnazije nekaj zaslužil z instrukcijami. S tem služkom smo si prijatelji sošolci najeli skupno klavir, da smo se mogli vežbati in učiti na njem. V prvem polletju petega gimnazijskega razreda sta bila to učiteljsčnika Ažman in Šifrer, od drugega polletja pete šole dalje pa prijatelj učiteljsčnik M. Verbič.¹ Stanoval sem na Marije Terezije cesti šte. 4., v hiši ključavničarskega mojstra Pilka. Bival sem v podstrešni sobici in dovrševal vso višjo gimnazijo, vadil klavir, imel vaje s kvartetom in celo z malim dijaškim zborom. Dalje sem porabil del zaslužka od instrukcij, da sem mogel posecati koncerte, gledališke predstave v starem gledališču v sedanji Filharmoniji. Slovenskih gledaliških predstav in koncertov je bilo v tem gledališču in sploh v Ljubljani zelo malo. Spominjam se nastopa Gizele

Nigrinove v «Deborah», spevoigre M. Vilharjeve «Jamska Ivanka», v kateri je Ivan Meden pel glavno tenorsko vlogo. Posečal pa sem tudi večino nemških predstav v tem gledališču. Posebno me je navdušil dirigent Gustav Mahler, ki je bil angažiran eno sezono pri ljubljanskem nemškem gledališču. Prav vse operne predstave, katere je on dirigiral, sem obiskal. Čitalniški pevski zbor je vodil mestni blagajnik Vojteh Valenta, pevsko društvo «Slavec» pa Srečko Stegnar in pozneje pl. Jánušovski. Spominjam se koncerta pevskega društva «Slavec» v poletnem času na Koslerjevem vrtu z zanimivim slovenskim programom. Koncerte takratne vojaške godbe 17. pp., katere je vodil češki kapelnik Nemravá smo v poletnem času dijaki poslušali ob nedeljah ob 11. uri dopoldne v «Zvezdi», v četrkih ob 6. uri zvečer ob gradu pod Tivolijem, v sobotah in nedeljah zvečer, ko je godba igrala v Kazinskem vrtu, pa zopet, stoječ pod kostanji v «Zvezdi». Med pavzami pa nam je modroval Janez Evangelist Krek. — Kupoval sem si različne knjige o glasbi in se kot samouk učil harmonije po slovenski Foersterjevi in nemški Richterjevi knjigi po nasvetu Antona Foersterja. V šolskem letu 1884./1885. sem poučeval dijaški šolski zbor Glasbene Matice v stari Permetovi hiši v Špitalski (sedanji Stritarjevi) ulici, študiral z zborom Foersterjev zbor «Sámo», z mešanim zborom pa Foersterjev «Venec Vodnikovih in na njega zloženih pesmi». V mesecu marcu ali aprilu l. 1885. smo nastopili s tema dvema skladbama pri produkciji šole Glasbene Matice v stari redutni dvorani s precejšnjim uspehom. Dirigiral sem zборе jaz in je bil to moj prvi javni koncertni nastop pod okriljem Glasbene Matice. Kot pevci in pevke so nastopili gg.: Lovšin, Mayer (sedaj zdravnik v Cerkljah), Piancki, Potokar, Rus (bivši župan na Bledu), M. Verbič, Šifrer, gdč. Moosova (alt) itd. Kot gojenci šole Glasbene Matice pa gčne.: Moosova, Petrinova, Suwa in g. Oskar Dev, ki je igral Chopinov valček, itd. Redutna dvorana je bila natlačeno polna; med drugimi sta bila navzoča tedanji deželni predsednik baron Andrej Winkler in takratni ljubljanski župan Peter Graselli. «Slovenski Narod» je nekaj dni po produkciji napisal zelo ugodno oceno o njej.

Dovršitev svojih gimnazijskih študij in z dobrim uspehom položene mature dne 15. julija 1886. sem že v prejšnjem odstavku omenil. Spomladi l. 1886. sem bil skupno z osmošolcem A. Mladičem potrjen k vojakom, v jeseni, po dovršeni maturi, 1. oktobra l. 1886., pa sem se podal v Gradec odslužiti vojaško službo kot enoletni prostovoljec. Dodeljen sem

¹ Na velikonočni ponedeljek je priredila direkcija moškega učiteljskega v Ljubljani koncert, na katerem je učitelj Anton Nédved izvajal prvič svoj tudi po meni neštetokrat izvajani zbor «Nazaj v planinski raj» z ogromnim uspehom.

bil takratnemu kranjskemu 17. pešpolku. Naša kompanija je štela 136 vojakov.² V dobi izobraževanja rekrutov me je prvi prišel v vojašnico obiskat pesnik in pisatelj Fran Gestrin. Moj brat France je takrat služboval kot profesor na gimnaziji v Gradcu. Obiskoval sem ga v prostih urah, sam sem pa stanoval vse leto v raznih vojašnicah. Ker je bilo v tistem času dopustno služiti vojaško leto in obenem biti vpisan na univerzi, sem se takoj ob prihodu v Gradec vpisal tudi na juridično fakulteto graške univerze. Vsa predavanja, ki so bila v zimskem polletju v večernih urah, t. j. od 5. ure popoldne naprej, sem redno obiskoval. Bila so to predavanja profesorjev Bischofa in Tewesa. Posebno pa so me veselila predavanja profesorja Sigmunda von Hauseggerja, kateri je predaval o harmoniji. V poletni semester se nisem več vpisal, ker nisem mogel predavanj zaradi dovederke zaposlenosti pri vojakih več obiskovati. Pristopil sem tudi kot član k akademskemu društvu «Triglavu», kjer sem na iniciativo pevcev-akademikov, zlasti Defranceschija in Frana Gestrina, v večernih zimskih urah naštudiral popoln koncertni program, katerega pa nisem dirigiral, ker po takrat veljavnih vojaških predpisih ni smel aktivni vojak dirigirati zbora civilistov. Doslužil sem vojaško leto srečno in položil izpit za rezervnega častnika dne 30. septembra 1887.

Po dovršenem izpitu sem se odpeljal nazaj v Ljubljano in na svoj dom v Povodje prosit posojila. Od raznih sorodnikov sem dobil 106 goldinarjev, s katerimi sem se na dobro srečo in seveda proti volji svojcev podal na Dunaj študirat na konservatorij. Treba je bilo tedaj dobro stiskati, tudi stradati, da je bilo za malo sobico na Wiedenerhauptstrasse, za nekaj obeda in najemnino klavirja. Na Dunaju sem študiral štiri leta. V teh štirih letih sem dovršil harmonijo in kontrapunkt pri prof. Antonu Brucknerju, orgle pri prof. J. Vocknerju, klavir pri prof. E. Ludwigu, zborovo petje pa pri prof. Faistenbergerju. Privatno sem posečal tudi tečaj petja in postranskih predmetov pri prof. J. Böhmju.

Z velikim težavami sem se torej sam vzdrževal za časa svoje študije na konservatoriju s poučevanjem učencev meščanske šole. Najtežje mi je šlo v prvem letu študij, ker sem leto dni vsak dan moral prehoditi peš nad eno uro dolgo pot iz IV. okraja, Wiedenerhauptstrasse 69, mimo dvorne opere, skozi notranje mesto, Herrengasse, Votivplatz, Währingerstrasse, Döblingerhauptstrasse na Oberdöbling Herrengasse 25.³ Tu sem poučeval dva sinova višjega bančnega uradnika Ernesta Fellnerja, ki mi je plačeval mesečno po 25 goldinarjev. S tem zaslužkom sem se moral prvo leto vzdrževati sam, pri tem pa dnevno na svojih študijah zamudil po 3 in pol ure. Ostalo mi je zelo malo denarja za posečanje koncertov in opere. V drugem letu mi je šlo nekoliko bolje. Našel sem drugo instrukcijo zopet dveh učencev, katera sem poučeval poleg šoloobveznih predmetov tudi klavir, pri bogatem peku G. Stinglu v II. okraju, Lilienbrunngrasse 12, da mi ni bilo več treba hoditi eno uro daleč. Ta me je zaposlil z instrukcijami svojih sinov tudi za časa velikih počitnic, tako da štiri in pol leta nisem videl domovine.

Od raznih mojih stanovanj omenjam stanovanje v Fillgradergasse št. 8, v VI. okraju, kjer sva si de-

lila eno leto stanovanje z mojim sošolcem in dragim prijateljem Oskarjem Devom. Na Dunaju sem bil nekaj časa tudi član akademskega društva «Slovenije».

V letu 1891., ko me je po opetovanem pozivu in na prošnjo odbora Glasbene Matice tedanji predsednik pevskega zbora, sodni svetnik Ivan Vencajz, vabil, da prevzamem dirigentsko mesto tega zbora, sem dne 29. novembra 1891. odpotoval v Ljubljano, ne da bi dovršil svoje študije. V kupeju III. razreda sem jokal od Dunaja do Semmeringa. Nisem se mogel potolažiti, da nastopam službo pri Glasbeni Matici z nedovršenimi konservatorijskimi študijami.

Ob Hubadovi 40letnici

(Konec.)

Prof. in skladatelj Kosta Manojlović,
Beograd :

U vezi sa Vašom namerom, da povodom četrdesetogodišnjeg jubileja Mateja Hubada donesete razna mišljenja o značaju njegovog umetničkog rada, uzimam slobodu odgovoriti Vam sledeće.

Muzičko delo Mateja Hubada pada u doba kada se nacionalna svest slovenačkog dela našega naroda počela aktivnije da afirmira u ondašnjoj Austro-ugarskoj monarhiji. Taj period kada se došlo do saznanja da nema bolje budućnosti ako se naše plemenske nacionalne sile ne sakupe i ne počnu zajedničku, i to plansku, borbu, za ostvarenje naših jugoslovenskih ideala, rodio je borce na svima područjima našeg nacionalnog i kulturno umetničkog života. Je li onda čudo što je aktivnost Mateja Hubada na muzičkom polju u slovenačkom delu našega jugoslovenskog naroda bila vidno zapažena i što je dala plodonosne rezultate. Jer ne treba zaboraviti: da je kroz njegovu muzičku delatnost došla do jačeg izraza nacionalna svest slovenačkog dela našega naroda, i da je on, radom u Glazbenoj Matici, učinio da ime plemensko toga dela našega naroda bude poznato na muzičkom polju. Dakle: organizatorsko delo Mateja Hubada velikansko je, a njegovu muzičko delo nosi u sebi odlike nacionalističkog pravca, i ogleda se najviše u obradi narodnih slovenačkih melodija. U tako reći, prvom periodu svoga nacionalnog muzičkog stvaranja, slovenački deo našega naroda imao je sreću da njegov nacionalno muzički ideal propagira Matej Hubad, čovek solidne muzičke kulture i istrajni pregalac na tome području naše nacionalne umetničke delatnosti. Lako je danas razvijati dalje nacionalni muzički pravac u tome kraju naše nacionalne teritorije, i, jasno je, da generacije mlađe moraju ići dalje. Ali bez pregaoštva i jasnih pogleda Mateja Hubada teško da bi današnja muzička staza u Slovenačkoj bila tako dobro utvrvena.

I još nešto. Matej Hubad bio je prvi koji je jugoslovenske kompozitore okupio oko sebe u muzičkim izdanjima Glazbene Matice, i storio veze sa predstavnicima muzike i drugih delova našega naroda. Mokranjčeve Rukoveti bile su prvo štampane u izdanjima Glazbene Matice, pod redakcijom Mateja Hubada. A to je za jugoslovensku ideju značilo u to doba vrlo mnogo.

Mateja Hubada lično sam upoznao na prvom kongresu jugoslovenskih muzičara, održan u Zagrebu jula 1929. god. Njegova simpatična pojava, ozarena uvek osmejkom, i njegov govor, prizvuk našega starog slovenskog jezika, mene lično, a verujem i sve ostale kolege, osvojili su odmah. Najstariji medju nama, on je i šalu kolega primao prostosrdačno i nije se nikada ljutio, a njegova reč bila je iskrena i promišljena. Iskren Jugosloven, Matej Hubad je aktivno radio na stvaranju Južnoslovenskog pevačkog saveza, i nije mala njegova zasluga da je taj savez i stvoren. Mi koji smo aktivno učestvovali u njegovom stvaranju to najbolje znamo. Tome i takvome Mateju Hubadu, na dan njegovog zasluženog slavlja, moje iskreno i srdačno priznanje.

² Prosto voljci so bili sestavljeni iz pp. 17., 27., 37., 47. in 87.

³ Mogel bi se voziti s konjskim tramvajem, če bi bil v stanu plačati desetico.

Prof. drž. kons. in skladatelj Slavko Osterc:

Glasbeno delo Mateja Hubada poznam podrobno šele dobra štiri leta, odkar sem v Ljubljani. Kar je dosegel Hubad kot dirigent Matičnega zbora, je tako veliko, da tega ni mogoče popisati. Zlasti opozarjam na njegovo reprodukcijo modernih skladb. Impozantno so Matičarji podali n. pr. mešan zbor Slavenskega «Molitvo dobrim očima». Kot pedagog je šolal in izšolal Lovšetovo, Thalerjevo, Golobovo, Mezetovo, Arkovo, Betetta, Križaja, Rijavca, Kovača, Banovca, Gostiča, Zupana i. dr. In bo jih še kaj. Kot ravnatelj drž. konservatorija je v najkrajšem času dvignil zavod na tako stopnjo, da imajo absolventi dostop v inozemske mojstrske šole. Službene ga Hubada prav za prav ne poznam. Baje je bil svoj čas «nervozen» — meni se zdi to kot pravljica. Nikdar nisem čutil v njem ravnatelja «od zgoraj navzdol», vedno pa blagohotnega prijatelja. Pač pa se mi je v Matični sobi pri «Sokolu», v Skaručni, v Klečah in še drugje dogodilo, da je bil Hubad prostovoljni «poravnatelj» mojega računa.

Direktor ljublj. opere Mirko Polič:

Osebnost Mateja Hubada se lahko označi prav kratko: neizprosnost strogost in pedantna natančnost proti samemu sebi in svoji okolici v fanatični želji, da bi zatrl diletantizem in kompromisarstvo čitalniške dobe našega glasbenega razvoja. Če, in v kaki meri mu je to uspelo bodo lažje presojale poznejše generacije, ko bodo mogoča primerjanja, ko bo več distanc; ker danes smo kulturno še zelo mladi ter nam vse preveč primanjkuje markantnih individualnih osebnosti.

Hubadova osebnost in posebnost sta bili znani in znameniti daleč naokrog že dolgo pred vojno. Zato smo ga dijaki v Trstu nestrno pričakovali, ko je bil napovedan koncert z Dvořakovim «Mrtvaškim ženinom». Koncert, posebno pa skušnja sta mi ostala v neizbežnem spominu.

Osebnost sem prišel z njim v dotiko septembra 1912. na Proseku pri Trstu o priliki 25letnice «Hajdriha». Nekaj njegovih izpodbudnih besed za izvedbo Nedvedove «Naše gore» (s pevskim društvom «Trst») je tudi soodločalo, da sem pustil ius ter postal samo musicus. Od takrat se nisva videla do mojega prihoda v Ljubljano, ko sem prevzel pod njegovo intendantco posle ravnatelja opere. O kaj takem se mi 1912. leta seveda niti sanjalo ni. Tu sem ga spoznal kot skrbnega, dobrohotnega šefa, ki bi rad združil interese poverjenega mu zavoda s čim večjim ugodjem za podrejeno članstvo. In še pozneje sem imel priložnost sodelovati z njim, ko sem prevzel pevski zbor «Glasbene Matice». Takrat sem šele mogel presoditi, kako nerazdružljive so vezi, ki jih ustvari dolgo, intimno sodelovanje. «Matice» si brez Hubada sploh ni mogoče misliti, saj ona je v njem, in njegovo življenjsko delo v njej.

Skladatelj dr. Anton Schwab:

Kako sodim o glasbenem delovanju Mateja Hubada in kakšni stiki in reminiscence me vežejo nanj?

Nič drugače ne sodim o njem nego vsa slovenska javnost. Hubad je izjemni star na polju proizvajajoče godbene umetnosti s posebnim ozirom na petje in tu zopet s posebnim ozirom na zborovo petje, za katero si je vzgojil tako rekoč same soliste.

Kot ustvarjajoč glasbeni umetnik se menda ni pojavil — saj meni o tem ni nič znano — pač pa so njegove harmonizacije narodnih napevov zopet tako na višku, da odtehtajo marsikatero umetno kompozicijo, in kar mi najbolj ugaja, da so prirojene zgolj po narodnem okusu, s presrečno izbiro, silno blaglasno, zelo izpeljavo posameznih glasov (Stimmführung), ne da bi bile postali sinhronični potpouriji, in da je odkril v njih le harmonizacijo, kakor jo imajo že v sebi, torej brez tuje navlake.

Sploh mislim, da sem opazil, da njegov okus ustreza splošno slovenskemu okusu in za to tudi mojemu.

Iz tega vzajemnega čuvstvovanja je vzkliklo najino prijateljstvo in pobratimstvo, tako da mojih skromnih pesmi nikdar pozabil ni, kadar je šel v tujino, da pokaže, kaj ima doma.

Zgolj pesem naju je združila; drugih (recimo družabnih) stikov nisem imel z njim nobenih.

Srečen sem in srečni so vsi drugi skladatelji, katerih pesmi je prednašal — podal jih je z neverjetno dovršenostjo in tako organizatorično spravi slovenske skladatelje do veljave. Pevci in pevovodje so videli na njegovem zboru vzor, kako se prednaša. Kot pevovodja je imel silno moč nad pevci. Navaden podeželski zbor se je zdel na mah dovršen, kakor hitro je Hubad dvignil nad njim svojo taktirko. Bivše «Ptujsko pevsko društvo», največja in najpomembnejša pevska organizacija v preteklosti slovenskega naroda, je z imenom «Hubad» v najožjem stiku.

Prvikrat sem slišal in videl Hubada, ko sem bil v četrtem gimnazijskem razredu, on pa menda v osmem, na sestanku gimnazijcev v Sevnici. Pel je takrat Maškovo «Pri zibeli» skupno s slavnim tenoristom Pogačnikom. To je bilo najlepše petje, v moškem četverošpevu, ki sem kdaj slišal. Od takrat je Hubadova slava stalno naraščala do danes, tako da Hubada lahko imenujemo častnega člana slovenskega naroda.

Dolgoletni član Matičnega zbora Janez Završan:

V zadnji številki «Zborov» letnika 1930. je moj prijatelj Zorko napisal nekaj prav lepega o Janezu Završanu. Obhajal sem takrat svoj 40letni pevski jubilej. Sedaj pa je prosil od mene, da naj jaz za 40letnico našega pevskega očeta tudi na kratko nekaj povem! Tu poleg mene ležita dve debeli knjigi. Ena Napoleon, druga Cezar. Jaz pa naj na kratko napišem to in ono o Mateju Hubadu: Kako sodim o njegovem glasbenem delu in še kaj o svojih osebnih odnosih do njega. Kakor zasmeh sta mi oni debeli knjigi. Smejita se mi in pravita: Kako si le misliš oni «na kratko» — poglej naju. In res. O Hubadu na kratko povedati, kaj je nam Slovincem, je izključeno. Prepričan pa sem, da bodo prišli časi, ko bo ležala na mizi debela knjiga, ki bo govorila o možu, njegovem delu in njegovem pomenu. Dotični, ki bo to knjigo spisal, bo moral imeti mnogo pisateljskega daru, moral bo biti pravičen in stvaren, glasbeno izobražen in ljubiti bo moral svoj narod tako vroče in nesebično, kako ga ljubi Matej Hubad.

Krasno se odraža odgovor glede na Hubada, če vprašamo: samo:

Ali razmere delajo ljudi, ali obratno ljudje delajo razmere?

Pri Hubadu se mora reči, da so za takratne razmere, ko je še živel kot otrok v svojem divnem rojstnem kraju tam pod Šmarno goro, napravile moža, ki je pozneje sam ustvarjal razmere, ki so mu danes v nenadkriljivo čast in globoko zadovoljenje.

Bilo je leta 1888. ali pa leta 1889., ko sem vstopil v dijaški zbor Glasbene Matice. Moje mnenje je, da je imel tudi ta dijaški zbor velik pomen za poznejši razvoj našega petja. Vsaj zdi se mi, da bi oni pridni čitalničarji leta 1891. težko prišli drugače do misli, da ustanovijo moški zbor Glasbene Matice.

V začetku decembra leta 1891. smo imeli nekega večera vajo v Knežnjem dvorcu. Učil nas je pokojni ravnatelj Gerbič. Peli smo pesem: «Beseda sladka domovina». In kakor na klic te domovine je prišel mož, ki je udaril na skalo, iz katere je privrel studenec našega bogastva.

Bil sem v Matici navzoč, ko je nastopil Hubad svoje poslanstvo. Od takrat naprej me družijo z njim vez, ki je nezrušljiva. Vse koncerte, kar jih je vodil, razen dunajskega, sem pel pod njegovo taktirko. Koliko vaj, skušenj, koliko razburjenja in koliko triumfov! Kdo drugi bo kdaj povedal, koliko in kakšne koncerte je imela Glasbena Matica v teh letih. Poleg vseh teh koncertov, sem pa imel še na stotine koncertnih in pevskih prireditvev v pevskih kvartetih.

In zdaj po teh besedah, naj pride na dan predrzna in korajžna samohvala:

Rečem, da ga doslej ni bilo Slovence, ki bi zdržal nad 40 let takega pevskega življenja, kot sem ga jaz. Lahko se me torej vpraša, kako sodim o glasbenem delu Mateja Hubada glede na preteklost in sedanjo dobo, in pravim: Z dnem, ko je prišel Hubad v Ljubljano in ko se je pričela njegova glasbena doba, se je začela Hubadova doba, ki traja še danes. Njegova osebnost je tako mogočna, da daje neposredno in posredno svojo odobritev vsakemu novemu glasbenemu pojavu, ki naj ima trajno vrednost odnosno odklonitev nevrednega.

Svojega mnenja Hubad ne vsiljuje nikdar in nikomur. Pri njem ni nobene površnosti. Globoko poznanje človeške duše in srca ga usposablja spoznati stvar v jedru. Navdušenje za lepoto in nikdar nobenega zabavljanja, če ne ustreza.

Ne domišljam si, da bi mogel Hubada prikazati takega, kot je. Ves je nekak človek in pol. Za vsakega, ki ga je imel priliko gledati in poslušati kot učitelja zbora, je bil razodetje. In takih gledalcev in poslušalcev, je bilo tekom let na tisoče. Ti verni Hubadovci so šli med narod kot apostoli — oznanjevalci našega najlepšega — naše pesmi.

In kaj je ono, kar nam je Hubad odkril, katera je tista njegova velika zasluga? Tudi na tem mestu bi zopet rad posegel nazaj in povedal, kako smo peli prej — in kako sedaj. Bojim se pa, da bi zašel predaleč. Iz svojega pevskega življenja pa vem, kaj je ono, kar imamo od Hubada. Kako lepo blažilno ali pa navdušujoče vpliva pesem, če se poje, kakor jo je občutil pesnik; ali pa kako se razblini v nič ista pesem, če se prednaša brez doživetja. Kako prav je imel oni, ki je definiral, kaj je petje. Dejal je: Petje je tonska govornica. Poglobiti se v to, doživljati to, kar poješ, nas je učil Hubad! To je njegova prva in največja zasluga.

Ko to pišem in se vživljam v njegove pevske vaje v Glasbeni Matici in se mi spomin ustavi pri tej ali drugi vaji, mi v hvaležnosti zadrhti srce do moža, ki nam je uro za uro dajal bogastvo svojega uma in občutja svojega mehkega, umetniškega srca. Če ni šlo vedno zlepa, je prišla tudi groba beseda, ki je morala zaleči. Izgovorjena je bila taka beseda, toda nikdar naravnost proti onemu ali oni, ki ji je bila namenjena. Vse svoje graje je vedno posplošil, ker je imel svoje pevce in pevke preveč rad, da bi koga žalil.

S kako vnmemo in poezijo je n. pr. učil Foersterjevo «Ljubico», «Ležal na mrtvaškem odru v sobi temni mlad je mož». Vsak zbor v nekaj minutah to lahko prepoje in mogoče še dobro. Toda Hubad ni šel naprej, dokler ni s svojim pesniškim slikanjem zbora pripravil od tega, da je bil sleherni član zbora prepričan o tragiki tega mladega moža. Ko smo prišli do onega mesta «sredi lepih svežih rož», tedaj je zbor držal oni znani, široki akord na besedo «rož», med tem, ko je Hubad s svojim baritonalmim glasom skoraj tudi pel in zbor navduševal: «lepe bele, rdeče rože, tam na strani visijo, na odru so — tudi po tleh, še v predsobi — povsod, povsod vse polno belih in rdečih rož». Stal je pred nami kakor kak velik duhoven, ki opravlja svojo najsvetejšo daritev.

Včasih se mu je pa tudi pripetila opazka, ki je po svoji duhovitosti in hitrosti učinkovala bolj kakor vse široko razlaganje. Peli smo n. pr. dr. Kreka «Kakor bela golobica». Že v pesmi sami je naznačeno, kako luščna, krotka, pripravna je tista golobica. Pa je slišal, kako je kdo težko, nerodno, brez misli zapel o lepi beli golobici, in je dejal. To ni lepa, bela golobica — to je stara, zmršena koklja! Uspeh takih duhovitih opazk je bil velikanski. Še eno, ki mi je zelo ugajala. Drugi bas ima malokdaj kak solo. V Adamičevi «Moja ljubica šteje petnajst let» pa ga ima, ko pravi drugi bas «poživi Bog teh petnajst let». Z vsem zanosom in velevažnim patosom jo zadržaja neki basist, vesel, da mu je dana prilika izkazati se, «poživi Bog, teh petnajst let». Hubad pa, kakor bi bilo naročeno: «E, to pa ni mlada luščkana punčka petnajstih let — to je že stara baba.»

Take iskriče so navadno zalegle. Navedel bi jih lahko brez konca in kraja. Vsaka njegova beseda, vsaka opazka je imela globok pomen. Kdor se v to ni vživel, tudi ni imel obstanka v zboru. Odpadel je kakor nezrel sad. Vzgojil je kader pevcev in pevk, ki so zares stebri matičnega zbora že desetletja.

In kaj je imel še Hubad, kar najbrže ne bo imel in ni imel pred njim nihče. V tem namreč, kar mislim, si pravi pevovalje tudi drugače pomagajo in pridejo po daljši poti na isti cilj. Hubadu pa za to ni bilo treba nobenega iskanja in doktriniranja. Frazo, ki jo je bilo treba učiti, je on s svojim glasom podal in zapel, tako sopranu kot drugemu basu in ostalim vmesnim glasovom. Gledal je pri pouku posebno na vokalizacijo in pravilno izgovorjavo besedila. Bil je pri vajah do skrajnosti natančen. Fraze, dolge do tri takte, smo včasih prepeli do štiridesetkrat.

Šele s tako pripravljenim zborom je nastopal v koncertnih dvoranah, kjer se je pokazal kot vzornega dirigenta. Vsi vemo, kako mirno, preudarno je Hubadovo dirigiranje. Nobenih pro-

stih vaj ne z rokami ne s telesom, ki mučijo gledalce in poslušalce. Poleg tega pa izdajajo take proste vaje še površno pripravo in morajo napravljati slab vtis. Za take proste vaje je pri rokah vedno izgovor: Imeli smo samo dve ali celo samo eno skupno skušnjo. Tak izgovor nikdar in pod nobenim pogojem ne more in ne sme držati. Vpoštevajo se pri takih nastopih le pridnost pevca, grajati pa se mora neresnost dirigenta, ki misli, da mora nastopiti za vsako ceno. Ne misli pa, da je resničen, stvaren efekt koncerta mogoč le v koncertni dvorani, ne pa v pristransko in tendenciozno pisanem zadevnem poročilu; nekateri pravijo takemu osebnemu naziranju kritika — ki je natiskana drugi dan na potrpežljivem papirju lokalnega dnevnika. To se mora nehati! Dobra stvar pri tem trpi. Nismo obdani z nikakim zidom. S čim smo se postavili doslej pred zunanjim svetom, kaj smo pokazali v tujini, za kar so nas tam zunaj zavidali in kar so priznali, da sami nimajo. Sta samo dve stvari in ti dve sta: Naša pesem in naši tekmovalni telovadci. Sokoli tekmovalci bodo gotovo po svoje skrbeli, da ostanejo to, za kar jih je svet priznal. Ali naj mi pevci ostanemo mirni, ko se naša pesem mrevari tudi pri nas doma? Od prav tistih ljudi, pa se to mrcvarenje povečuje in zavaja pevce v kvarne misli, ko v istem času priobči v svojem listu uničujočo kritiko o radio-koncertu pevskega zbora Glasbene Maticice!

Ne vem, kako o takih prikaznih danes misli Hubad. Mogoče se je že kdaj pokesal svojega prizanašanja, ko je spoznal, da obzirnost do nevednega ni umestna.

V začetku omenjeni knjigi bodo tudi poglavja:

Hubad ravnatelj Glasbene Maticice, kot administrativni organ, učitelj solo-petja, organizator, upravnik gledališča in gotovo še marsikaj, kar bodo drugi napisali.

Jaz naj le še povem o svojih osebnih odnosih do njega, kakšen človek, spomini vezani nanj in razne reminiscence. Za božjo voljo, to je pa huda zadeva. Sedaj bi moral govoriti jaz o sebi. Izdal bom veliko skrivnost. Kadar sem v družbi tako narejen, da govorim o teh stvareh, dobim dvojen vtis. Če govorim v krogu ožjih znancev, se mi zdi, da nič kaj radi ne poslušajo. So mi mogoče nevoščljivi. Če pa pridem med tuje ljudi, ki ljubijo petje in vse, kar je s tem v zvezi, takrat jim mojega pripovedovanja nikdar ni dovolj. Vzemimo, da je sedaj ta drugi primer.

Tu na steni v moji sobi visi v zlatem okviru slika Mateja Hubada. Sam je na sliko napisal, da mi jo poklanja ob 40letnici mojega pevskega udejstvovanja v znak prijateljstva in hvaležnosti. Ponosen sem na to prijateljstvo, ki ni od včeraj. Od onega trenutka, ko je prišel začetkom decembra leta 1891. v Glasbeno Matico v Knežjem dvorcu, in nas je objel s svojim pogledom, sem ga jel spoštovati. Ko sem pa nekaj tednov na to prvi, ker sem bil namreč prvi na vrsti, prestal skušnjo za njegov prvi koncert, in me je prav lepo pogledal, sem ga tudi vzljubil. Jaz vem, da me je imel rad, ker rad je imel vse pevce. Tu pri tej priliki naj pribijem imenitno Hubadovo lastnost. Nikdar ni delal kakeh izjem, kakor da bi koga bolj cenil kot drugega; pri njem smo bili vedno vsi enaki. Vendar je imel za posamezne, če je bil dobre volje, neke vrste odlikovanje. Prva stopnja tega odlikovanja je bila, da je koga imenoval «priden žlehtnež» ali pa «pridna žlehtnica». Ta odlika me je kmalu doletela, že okrog leta 1900. Bila so ta odlikovanja izraz dobre volje, zadeva srčnega občutja.

Drugo njegovo odlikovanje pa je bilo spoznanje. In to odlikovanje me je zadelo na večer moje fantovščine «pri Lipi» leta 1906., kjer je bil zbran ves pevski zbor Glasbene Maticice. Prav posrečeno sem takrat v svojem govoru dejal, kakor bi govoril tudi danes. «Vstopil bom v zakonski stan. Toda s tem ni rečeno, da bom storil tako, kakor je že marsikdo, da bi namreč radi tega svojega koraka zapustil Matico. Glede Maticice, sem dejal, ostanem to, kar sem bil. Matica je naša skupna mati in mi vsi se skušajmo in kosajmo, kdo bo bolj ljubil to našo majko.» Na te moje besede vzhicen in vesel vstane tudi Hubad, sedel sem poleg njega, in se z menoj pobrati. Nepozabni Gustel Štamcar, vulgo dr. Spuk, pa vzame viržinko iz ust, pa so jo vrezali, da je odmevalo do franciškega in šentjakobskega mostu. Bil je krasen večer tam «pri Lipi» v Židovski ulici.

To je njegovo drugo odlikovanje. Poučeval me je tudi solo-petje tri leta brezplačno. Pa v tem pogledu, kakor že prej v

lemenatu, nisem hotel dobro storiti. Moral bi se pokoravati vsem navodilom, a dolgo to ni šlo. Predvsem bi ne smel peti, kadar in kjer bi se meni zljubilo. To pa je bila najhujša prepeved. Hubad me je hotel napraviti za opernega pevca in že takrat govoril o sijajni karijeri, ki bi jo s pridnostjo dosegel. V tem pogledu ga nisem ubogal, ostal sem rajši «priden žlehtnež» in prepevam, kadar jaz hočem. To pa drži, Hubad je to spoznal in konec je bilo tistih lepih ur, ki jih resni mojster ni hotel gubiti brezplodno. Sicer so pa bile njegove navadne zborovske vaje tudi obenem pouk v solo petju za vsakega, kdor je uvaževal njegove nauke in se ravnal po njih.

V pestro pisani svet reminiscence se pa ne bom spuščal. Saj vem, da sem že predolg. Povedal bi tudi še marsikaj o Hubadu kot posebljeni dobroti. O njegovi rahločutnosti, o velikanu, ki ima najnežnejše srce, vneto za vse lepo in pošteno. A kolikor ga poznam, sodim, da bi mu to ne bilo prav.

Če ga vidite zunaj na cesti in opazujete njegovo orjaško postavo in njegovo živahno hojo, glavo po konci s pogledom naprej, prav tak je tudi na znotraj po duhovni strani. Frazerstvo in pozerstvo mu je zoprno. V svojih besedah se nikdar ne poslužuje kakih «izmov». Najbolj zoprno mu pa je prazno čevkanje. Če je v družbi, je najprijetnejši družabnik, dejal bi, da želi biti enak med enakimi. Najbolje se je vedno počutil in se še danes počuti med Matičarji. Privatno živi ves za svojo družino. Kakor je nam dobro Usoda dala Hubada, tako je ista Usoda dala Hubadu njegovo dobro, ljubo, nenadomestljivo gospo Jerico. In glejte, v tem hipu se spominjam na naše turneje. Kot dobri angelj varuh je hodila ž njim po vseh potih in gledala, da je bilo vse v redu. In jaz naj pišem spomine reminiscence. To je težka zadeva. Kolikor vaj, koncertov, krajev, kjer smo bili, toliko spominov in dogodkov. In da ne zaidem predaleč, se v to ne bom spuščal. Saj bi še toliko rad povedal, a ono povelje «na kratko» mi v enomer pleše pred očmi.

Neke svari se pa le moram dotakniti. Ali ima Hubad kake sovražnike. Ne, teh nima. Le sitni brenclji se včasih zaganjajo vanj. Teh se niti ne otepa, kajti če bi lopnil, bi utegnil koga ubiti. Njih neprijetno brnjenje ga pa le včasih moti. «Pusti jim veselje», saj počiti ga ne morejo. Jaz kolikor toliko razumem Hubada. Ne morem pa razumeti enega najbolj sitnega in nadležnega, ki se vanj zakadi ob vsaki priliki, brenči o njem čudne stvari — obenem pa na drugi strani uporablja za svojo lastno reklamo Hubadovo ime. Naj vsakdo in dotični tudi sam presodi, koliko razsodnosti in logike je pod njegovim klobukom ali pod njegovo plešo, kadar hodi brez klobuka.

Končati moram. V Matici imamo vaje v Hubadovi dvorani. Hubada ni pri klavirju, pač pa njegov kip, ki očetovsko gleda na nas. Bili so časi, ko tudi ni bilo Hubada in je bil skoraj dolgčas. Toda ista dobra Usoda, ki nam je dala Hubada, je poskrbela za njemu vrednega naslednika, ki priznava Hubadu vse zasluge in pota, po katerih bo vodil pevski zbor Glasbene Maticе.

Mi pa ostanimo vsi «pridni žlehtneži»!

Opera

O važnejših dogodkih v operi smo že poročali. Prav za prav smo doživeli edino novost, jugoslovensko operno delo skladatelja Petra Konjovića «K o š t a n o», ki se je občinstvu priljubilo in pri vsaki predstavi žanje priznanje.

Stoletnico rojstva najpopularnejšega hrvatskega skladatelja Ivana pl. Za j e a je naš opera proslavila z vprizoritvijo opere «Nikola Šubić Zrinjski». Delo so z vso ljubeznijo postavili na oder. Režiral je prof. Š e s t, dirigiral N e f f a t. V vlogi Sulejmana je odlično sodeloval Josip K r i ž a j, prvotna je bila Jelena Zlate G j u n g j e n a c - G a v e l l o v e in dober Juranič G o s t i č e v. Da je P r i m o ž i č izvrsten «Zrinjski», ni treba posebej omenjati. Pa tudi vsi ostali sodelujoči so pripomogli predstavi do učinkovitega uspeha.

Prijetno nas je presenetila nova vprizoritev Bizetove opere «C a r m e n», ki je na našem odru že od nekaj udomaćena. Kdor jo je poslušal, bi jo spoznal samo še po glasbi. Režiser Bratko K r e f t jo je režiral in insceniral na povsem nov način, ki zametuje vso staro šlendrijansko operno režijo, in zmagal je. Publika je predstavo posetila v velikem številu in je vsem sodelujočim opetovano priznala pohvalo.

Posebej pa moramo naglasiti vzorno novo prevedbo besedila, ki sta jo oskrbela upravnik Oton Ž u p a n č i č in kapelnik Niko Š t r i t o f.

Drugače pa dominira in polni teatrsko blagajno Pavla Abrahama opereta «V i k t o r i j a i n n j e n h u z a r». Malo po dunajsko ji še asistira Leharjeva opereta «Dežela smeljlaja». — Opernih novosti pričakujemo. Vodstvo naj pa kljub svoji ambiciji ne nastavlja v repertoar del, ki je zanje treba mnogo truda, pa nimajo nobenega uspeha in grede hitro v pozabo.

V opereti «Vijolica z Montmartra» je v naslovni vlogi večkrat debutirala Erika D r u z o v i č e v a, ki je stalno angažirana v Zagrebu in je tam dovršila svoje glasbene študije. Popolnoma je uspela. Prikupna pojava, inteligentna pevka, za začetnico dobra igralka, kot bi bila že zdavnaj vajena odra. Publika jo je navdušeno sprejela.

Opereta nam je nato nudila zabavno delo Ralfa B e n a t z k e g a «T r i m u š k e t i r j e», ki po Dumasovem romanu prinese na oder štirinajst slik s filmsko hitrostjo. Kopija filma. Glasba od prej in od sedaj preurejena kupletno in šlagersko, da ustreza zabavi publike. Pri nas se ima delo predvsem zahvaliti režiji Bratka K r e f t a za svoj veliki uspeh. Dr. Š v a r a i n G o l o v i n pa sta takisto poskrbela, da ni bilo nikomur dolgčas. Peček, Gostič, Zupan Magolič (eleganten Mazarin), Simončič, Mohorič, Poličeva in prav posebno mladi P o v h e, K o g e j e v a, Š p a n o v a (kot plesalka) in pa S m e r k o l j e v a so se vsi prav dobro izkazali. Nekoliko čudno je bilo v tej parodiji opaziti našo najboljšo in najresnejšo operno pevko Zlato G j u n g j e n a c - G a v e l l o v o, ki je bila v petju in igri izredno mična. «Trije mušketirji» še vedno polnijo gledališče in tudi gledališko blagajno.

(Nadaljevanje prihodnjič.)

Koncerti

V začetku decembra se je koncertna sezona razvijala v razveseljivem tempu, ki je v drugi polovici meseca iz razumljivega razloga praznikov in gospodarske krize nekoliko popustila. Tradicionalni **novinarski koncert** je privabil v Union toliko ljudi, da so se morali nekateri vrniti, ker niso dobili niti sedežev niti stojišč. Prireditev je bila namenjena proslavi državnega praznika, zato so bile prve vrste zasedene z zastopniki oblasti vojske, mesta, kulturnih in drugih organizacij. Koncert je otvoril orkester narodnega glasbenega železničarskega društva «S l o g e» pod taktirko dirigenta Herija S v e t e l a, ki je po odigrani državni himni prednašal osem zelo zanimivih simfoničnih pesmi ruskega skladatelja Lijadova. Pesmi so bile izvrstno nastudirane in je orkester žel za njihovo izvanjanje zaslužen aplavz. — Pevski zbor «G r a f i k e» je pod vodstvom svojega pevovodje prof. Adolfa G r ö b m i n g a živahno in pogumno zapel E. Adamičeve «Završke fante» in dokaj težak Foersterjev zbor «Spak». Mnogo zanimanja je vzbudil nastop našega prvega slovenskega in res ubranega vokalnega kvinteta, ki smotreno študira pod vodstvom skladatelja L. Z e p i č a. Zapel je Fibichovo «Tiho noč» in Rista Savina «Tehtni vzrok»; na ogromen aplavz je pa moral dodati še Z. P r e l o v č e v o «O, da je roža moje srce». — V drugem delu koncerta se je občinstvu predstavil mladi celjski goslač V i h e r, izredno glasbeno nadarjen dečko, ki je nastopil samozavestno in lepo zaigral Griegov sonato v G-duru. Izvrstno ga je spremljala na klavirju Mira S a n c i n o v a. Ta večer se je uvedel na koncertni oder prvič Premeltev kvintet «Ljubljana», čigar prednašanje popularne Jerebove pesmi «Pelin roža» in P r e l o v č e v e znane «Zapoj mi pesem, o dekcle» je našlo vsesplošno odobravanje in kvintet je moral navreči še eno narodno pesem. Koncert je zaključil mešani zbor pevskega društva «L j u b l j a n s k i Z v o n», ki je ubrano zapel Pavčičevo iskreno občuteno pesem «Če rdeče rože zapade sneg» in z elanom prednesel pristno jugoslovensko komponirano J. G o s t o v č e v o pesem nacionalne mladine «Barbari mi smo!» Program novinarskega koncerta je bil spretno sestavljen in vsekozi dovršeno izvajan. Njegov finančni uspeh pa je gotovo prinesel pokojninskemu fondu novinarskega združenja primeren dobiček.

Jubilejno leto Glasbene Matice ob 60letnici njenega obstoja in 40letnici ustanovitve društvenega pevskega zbora je Glasbena Matica načela s prireditvijo slavnostnega koncerta, na katerem je pevski zbor izvajal izbrane skladbe od Jakoba Gallusa do najnovejših naših mladih kompozitorov. Spored koncerta je bil obširen, pa še v njem ni bilo mogoče podati vsega, kar je vrednega v naši zborovski literaturi. Gallus, Leban, Nedved, Foerster, Ipavic, Jenko so izpolnili prvi del sporeda. Ugajala je posebno A. Foersterjeva «Ljubica». D. Jenkovo «Vabilo» je itak vsem moškim zborom priljubljena pesem. Našega najplodovitejšega zborovskega skladatelja A. Adamiča so nam predstavili z njegovim moškim zborom «Scherzando», ki datira iz let pred vojno, in novo madrilno pisano skladbo «Primerja». Kakšna razlika med obema! Ali je to Adamič? S. Premrlove nabožnolirske pesmice «Pojdimo spat» in «Tri kaplje krvi» kakor tudi p. H. Sattnerjeve mladinske pesmi so bile svetla točka sporeda. Preprostost, melodioznost, pristrčnost. J. Pavčičeve «Žabe» že dolgo niso bile izvajane, zato so učinkovale kot posrečena novost, polna zdravega in vedrega humorja. A. Lajovčev «Pomladni spev» je obudil spomin na stare lepe čase, njegov «Zeleni Jurij» je vzbudil prijetno pomladansko razpoloženje, dr. G. Krekova kratka skladbica «Kakor bela golobica» je veselo zadonela. Sl. Osterc je s svojim «Očenašem» nudil problematično, za izvajanje dokaj težko skladbo. Še težji oreh je bila morda M. Kogojeva «Barčica». Pevski zbor Glasbene Matice je zaključil svoj jubilejni koncert z narodnimi pesmimi v priredbi Kogoja, Marolta in Deva. Matičin zbor je naš voditelj. Zmerom nam je bil zgled vztrajnosti, pridnosti in resnosti po Hubadovih intencijah. Vendar ne moremo zamolčati tudi hib njegovega tokratnega izvajanja. Homogenost zbora trpi na tem, ker nekateri glasovi v tenorju in sopranu silijo v ospredje, glasbene fraze podaljšujejo. Alt je res vpet, decenten, bas grobo nastavlja. Ne moremo se strinjati s sekanjem in trganjem melodične linije, ki jo je že leta 1910. kruto bičal skladatelj A. Lajovic. Zbor pač ni orkester. Priznati pa moramo izredno veliko požrtvovalnost zbora Glasbene Matice in njegovega pevovodje, ravnatelja Poliča, ki je z ambicijo in vestnostjo naštudiral in dirigiral obsežni spored. Pred glavnim odmorom so se poklonili zboru in njegovemu dirigentu zastopniki pevskih društev, predvsem je zbor nagovoril dr. A. Švigelj kot starešina Hubadove pevske župe JPS in je poklonil v imenu vseh društev lovorjev venec. Sledile so čestitke in darila drugih društev, ki jih je bil dolžen po svojem tehtnem nagovoru na zbor tudi jubilar Matej Hubad. Koncert je potekel v slavnostnem razpoloženju.

Operna in koncertna pevka **Pavla Lovšetova** je s svojo hčerko **Majdo** priredila dne 11. januarja t. l. v dvorani Filharmonične družbe samostojen koncert, ki je bil zelo dobro obiskan kot dokaz, da publika spoštuje pevkinovo umetnost in se veseli nadarjenosti njene hčerke. Spored koncerta je prinesel solospesve Korzakova, Čajkovskega, Moszkowskega, Straussa, Glinke, Gretryja, Gounoda, Axmana, Blecha, Weberja, Schumanna, Auberta itd. Na njem je bilo nanizanih pač mnogo učinkovitih točk brez prave smernice enotnosti. Lovšetova je dovolj znana interpretinja solospesev in ni treba, da bi ji za njeno umetnost peli slavo. Nadobudni so pa nastopi njene hčerke Majde, ki obeta mnogo.

Znameniti češkoslovaški vijolinski virtuoz **Vaša Prihoda** je obiskal Ljubljano in je s svojim koncertom dne 5. februarja t. l. potrdil svoj svetovni sloves. Igral je Brahmsovo sonato v d-molu, Bachov adagio in fugo iz sonate v g-molu ter vijolinski koncert Čajkovskega v g-duru. Vaša Prihoda igraje obvlada vijolinsko tehniko, njegovo igro pa odlikuje tudi močna muzikalnost, obenem pa globok izraz. Ljubljansko občinstvo je sprejelo njegova izvajanja z ogromnim priznanjem, prisilila je mojstra do več dodatkov, ki so večini poslušalcev bolj ugajali kot prvi del sporeda.

Dne 19. februarja t. l. je priredila uprava kr. narodnega gledališča v veliki dvorani Uniona **drugi redni simfonični koncert** z zelo zanimivim sporedom. Izvajal ga je celotni operni orkester v družbi orkestralnega društva Glasbene Matice in orkestra državnega konservatorija. Uvodoma smo poslušali Mozartovo ouverturo k operi «Figarova svatba», nato Beethovnovi četrto simfonijo v b-duru. Na sporedu sta

bili nadalje dve novi skladbi Matije Bravničarja, in sicer «Svirka» in «Slovenska plesna burleska». Dočim sta Mozart in Beethoven s svojo svežostjo in vedrostjo zelo imponirala, je Bravničar z obema delima po svoji kompozicijski tehniki, po briljantni instrumentaciji publiko razgled do navdušenega priznanja. Zlasti «Slovenska plesna burleska» je z uporabo narodnih motivov ter pestrostjo instrumentacije tako ugajala, da so jo morali ponoviti, kar se pač na simfoničnih koncertih redko dogodi. Koncert je zaključila Musorskega klavirska suita desetih klavirskih skladb, ki jih je na ženijalen način instrumentaliral M. Ravel. Ves instrumentalni korpus je minuciozno in precizno naštudiral in dirigiral ravnatelj opere Mirko Polič. Izvajanje sporeda je bilo odlično in je z njim kombinirani orkester dokazal, da je kos najtežavnnejšim nalogam. Takih, umetniških večerov nam dajte še in še!

Pod okriljem «Sloge» se je vršil dne 21. februarja t. l. **mladinski koncert na orglice orkestra**, ki si ga je izvežbal konservatorijski profesor Karel Jeraj. Orkester tvorijo orglice, nekaj gosli, kitar in mandolin ter harmonika. Izvajanje sporeda je bilo naravnost razveseljivo. Prepolna dvorana je z živahnim ploskanjem dala duška svojemu zadovoljstvu. Ni pa veljalo to navdušenje samo mladim godcem, marveč tudi njihovem vodji prof. Jeraju, ki se ni strašil truda in žrtev, da je mlado za glasbo navdušeno mladino izborno izvežbal.

Tretji komorni večer «Sloge». Dvema zanimivim prireditvam «Sloge» se je vredno pridružil tretji komorni koncert, ki so ga izvajali člani ljubljanske komornega tria Jeraj, Müller in Svetel ter Korošec in Šušteršič. Poslušali smo Myslivečka trio za flavto, gosli in čelo, Jiraneka trio za dve gosli in čelo, Slamiča trio za dve gosli in čelo, vsa tri dela s spremljevanjem klavircembala, ki ga je Svetel s posebno napravo na sodobnem klavirju dobro posnemal. Izvajanje je bilo vseskozi zanimivo, zaslužilo bi pa več zanimanja zlasti med konservatorijskim naraščanjem. «Sloga» je po zaslugi svojega umetniškega vodje Svetela s prirejanjem komornih večerov hvale vredno izpolnila vrzel v našem glasbenem življenju.

IV. komorni večer «Sloge». Na svojem četrtem komornem koncertu, ki pri nas orjejo hvale vredno, pa morda nehvaležno plat glasbene ledine, je aranžer in vodja teh večerov dirigent Heribert Svetel nudil spored, ki so ga izvajali flautist Slavko Korošec, klarinetist Janko Gregorc, fagotist Viljem Hauck in kornist Robert Lukas. Klavirsko spremljevanje je oskrbel dirigent Svetel. Koncert je bil zanimiv in ga je občinstvo sprejelo s pohvalnim priznanjem. Uvedba komornih večerov «Sloge» zasluži priznanje.

Slovenski vokalni kvintet tvorijo M. Štibernik (I. tenor), M. Jug (II. tenor), R. Petrovčič (I. bas) in A. Šulc (II. bas). Novo, priljubljeno pevsko udruženje, ki ga uspešno poučuje L. Zepič, je znano iz raznih priložnostnih nastopov; pelo je naše pesmi na gramofonske plošče in se je sedaj opogumilo prirediti samostojen koncert (22. februarja t. l.). Kvintet je dobro ubran, glasovno odtehtan, izvrstno naštudiran, pazi na dinamiko in agogiko. Na sporedu so bile skladbe skladateljev Adamiča, Deva, Prelovca in Savina. Kvintet je vse pesmi odpel v veliko zadovoljstvo ljubiteljev petja, ki so Filharmonično dvorano do cela napolnili. Trije člani kvinteta (Jug in oba brata Petrovčiča) pa so nastopili na koncertu tudi kot solisti ter so zapeli pesmi skladateljev dr. B. Ipavca, A. Lajovica, S. Osterca in L. M. Škerjanca. Vsi so pokazali lepe pevske kvalitete, zvočne glasove, zlasti A. Petrovčič. Kvintet je bil uvrstil v svoj program tudi po eno pesem Fibicha, Suka in Schumanna. Solistovske točke je na klavirju spremljal prof. A. Ravnik. Na prvem posrečenem koncertu Slovenskemu vokalnemu kvintetu tudi «Zbori» iskreno čestitajo!

Med glasbo ljubečo publiko je vzbudil posebno zanimanje koncert **Ade Sari**, ki smo jo poznali iz gramofonskih plošč in jo slišali v radiu. Sedaj se nam je predstavila kot idealna pevka z izborno dihalno tehniko. Poje z neverjetno lahkoto, težke kolature so ji igrača. Pa njeno petje tudi ni brez čvstva. Za svoj nastop si je izbrala zelo različen program, pela je kot bi slavček žgolel, v raznih jezikih in je morala po izčrpanem programu razigrani publiko še dodajati. Ne

smemo pozabiti, da je bil star-pevki prvovrsten spremljevalec na klavirju Marijan Lipovšek. Želeli bi, da bi naše občinstvo imelo tudi za domače priredbe, bodisi pevske ali orkestralne, toliko smisla kot za nastope tujih debutantov. Tako n.pr. bi bilo pričakovati, da bo Ljubljana pokazala povskemu zboru UJU za njegovo brezprimerno požrtvovalnost — pevci in pevke iz vse dravske banovine hodijo k vaju v Ljubljano — povodom njegovega koncerta srbske vokalne glasbe zahvalo z mnogoštevilnim posetom. Žal se to ni zgodilo, dasi je spored prinesel najzanimivejše rokopise, deloma še ne izvajane zbere sbrskih skladateljev Hrističa, Manojlovića, Mokranjca, Milojevića, Krstiča in dveh Hrvatov, Tajčevića in Štolcerja-Slavenskega. Vsi so pokazali odlični, po večini polifonski stavek visokih kvalit. Izredno posrečeno se je predstavil s svojimi pevnimi skladbami Tajčevići zlasti v «Starosrbijanskih pesmih» z uporabo južnosrbskega folklorja. Da je Učiteljski pevski zbor zmagal svojo težko nalogo, je brez dvoma zasluga večšega pevovodje Srečka Kumra. Osemdeset pevk in pevcev broječi zbor je discipliniran, živji se v vsako skladbo, inteligenca pevcev in pevk zmore tako obsežne programe naštudirati v nekaj vajah. Glasovno izenačen in homogen zbor še ni, ker tenorji preveč silijo v ospredje. Pa tudi to hibo bo pevovodja v kratkem času odpravil. Po otožni srbski glasbi so bili lep oddih Adamičevi mladinski zbori na besedila iz Štrekljeve zbirke, ki jih je ženski zbor imenitno prednašal. Publikja je vsa izvajanja sprejela z navdušenim priznanjem, ki je veljal vrlemu zboru, požrtvovalnemu pevovodji Kumru in navzočemu skladatelju Tajčeviću.

Dobrodelno akademijo sta priredila mestno načelstvo in Rdeči križ, ki je razveseljivo za socialni čut Ljubljane napolnila Unionsko dvorano. V prvem delu je odigral gledališki orkester Webrovo ouverturo k operi «Čarostrelec», nato nove Osterčeve skladbe in Lajovčev «Capriccio». Lajovčeva skladba je ogrela, o Osterčevih točkah pa je imela publikja zelo različno mnenje. Aplavza zaenkrat ni bilo. Pevski zbor Glasbene Matice je pod vodstvom svojega dirigenta Mirka Poliča prvič izvajal p. H. Sattnerjevo najnovejšo glasbeno delo «V kripti sv. Cecilije» za tenor solo, mešani zbor in orkester, ki je lepo po svoji blagolastnosti, ni pa ostavilo v poslušalcih globokega vtiska. Tenorski solo je hvale vredno absolvirala operni pevec Joško Gostič. Matični zbor je prednašal precej pesmi iz svojega zadnjega koncerta, ki so jih prednašale vse evropske radio-postaje. Hvaležni mu moramo biti za to. Na koncertu je sodelovala tudi operna pevka Gjungjenac-Gavellova, ki je zapela arijo iz «Gorenjskega slavčka» in več narodnih pesmi v priredbi Nika štritofa, ki jo je tudi na klavirju vzorno spremljal. Odlična pevka je žela za svoje krasno petje zašlužen aplavz.

Delavski prosvetni večeri «Svobode» in «Zarje» so postali tako popularni, da je dvorana Delavske zbornice vsakokrat premajhna za naval publike. Raznovrstni sporedi s pevske in glasbenimi točkami nudijo delavstvu prijetno razvedrilo. Pri devetem prosvetnem večeru je sodelovala godba na pihala «Zarje», pevski zbor «Grafike», goslač Zajc, orkester «Grafike», kvartet «Grafike», oktet «Ljubljanskega zvana», plesalka Delakova, predavatelj Likar, humorist Bitežnik in mali jazz-band s klavirjem (10letni Prelovčev Zorko in njegova sestra Vojka). Večer je zelo lepo uspel.

Novosti

P. Hugolin Sattner: «V kripti sv. Cecilije» op. 45. kantata za mešani zbor in orkester, odnosno klavir. Založila Glasbena Matica v Ljubljani. Cena partituri 25 Din. Za 80letnico zaslužnega častiljivega nestorja slovenskih skladateljev je Glasbena Matica izdala to večje mojstrovno glasbeno delo, melodiozno, v vsakem oziru pristno Sattnerjevega kova, ki bo, dobro izvajano, tudi v poslušalcih našlo prijeten odjek. (Pevski zbor Glasbene Matice ga je prvi izvajal.)

Slavko Osterc: «Oče naš». Mešani zbor. Edicija Glasbene Matice v Ljubljani. 1951. Cena partituri 15 Din. — Krstil je novo zborovsko delo izredno delavnega skladatelja pevski zbor Glasbene Matice pod vodstvom svojega pevovodje, ravnatelja opere M. Poliča.

St. Premrl: «Božična», mešani zbor z orglami. **Stanko Premrl,** «Božična». Založila Jugoslovanska knjigarna v Ljubljani. Cena partituri 3 Din. Priljubljenost obeh pesmi na naših cerkvenih odrih potrjujejo ponovni ponatisi.

Novo izdanje JPS: Marij Kogoj, «Orel», mešani zbor; Marko Tajčević, «Dve starosrbijanske pesme», mešani zbor; Ivan Matetič - Ronjgov, «Istarska narodna», moški zbor. Vse tri pesmi so uporabne, ne težke. Naročajo se na naslov Južnoslovenskega Pevaškega Saveza v Beogradu.

Skladatelj **Vinko Vodopivec** nam je poslal obsežno zbirko mašnih, obhajilnih in blagoslovnih pesmi za mešani zbor pod naslovom «Gospodov dan», ki jo je uredil sam, izdala in založila goriška Mohorjeva družba, natisnila pa Katoška tiskarna v Gorici. Literarni del je uredil profesor F. Terčelj, gradivo je zbral pevovodja L. Bratuž, note prepisal R. Pahor. Lepa družba cerkvenih skladateljev je prispevala kar sto pesmi. Bogata izbira za naše cerkvene pevce, ki jo radi priporočamo.

P. Hugolin Sattner: «Golgota». Osem postnih pesmi za mešani zbor in orgle. L. 1952. založila Jugoslovanska knjigarna v Ljubljani. Cena partituri 20 Din, glasovi po 3 Din.

Mešanim zborom priporočamo v nakup in izvajanje dve novi **Z. Prelovčevi** melodiozni pesmi «O, da je roža moje srce» (z baritonskim solom) in «Le enkrat šel». Skladbi je založilo pevsko društvo «Ljubljanski Zvon».

Z. Prelovec: «Hiš'ca pri cest' stoji», narodna za moški zbor. Ponatis. Založba pevskega društva «Ljubljanski Zvon». Cena partituri 1 Din.

Emil Adamič: Album za mlade pevce. Eno- in dvoglasni zbori s klavirjem, za meščanske srednje, učiteljske in glasbene šole. Druga stopnja. Edicija Glasbene Matice v Ljubljani. Cena 50 Din. Hvale vredno nadaljevanje prve zbirke Adamičevih mladinskih pesmi. Nekaj jih je starejšega datuma, ki so bile ponovno izvajane, pa še ne tiskane. Več je pa novih, samoraslih, tako da bo izdaja po svoji bogatosti krasnih pesmic upravičeno razveseljevala mlada pevstva srca, še bolj pa poslušalce. Zadnje Matične izdaje kažejo tudi na zunaj okusno lice, njihov notni tisk je čist in razločen. Album toplo priporočamo v nakup vsem mladinskim in šolskim zborom, naj ga pa tudi ne prezro ženski zbori naših pevskih društev, ki jim za nastope itak manjka prikladnih skladb.

Razno

† **Hrabroslav Vogrič.** Dne 21. januarja t.l. je v Tolminu na Primorskem za vedno zatisnil svoje oči slovenski skladatelj Hrabroslav Otmar Vogrič, ki ga pač naši pevci poznajo skoro le po njegovih zborih «Lahko noč» in «Izpremenjeno srce». Kot skladatelj je bil zelo produktiven, pisal je zbere, skladbe za tamburaški zbor, kuplete, pevske vložke k raznim igram, udejeval se je po dovršeni orglarski šoli kot organist v Tolminu, kot pevovodja sokolskega pevskega zbora v Gorici, kot dirigent pevskega društva «Kolo» v Trstu, nadalje kot organist v Mitrovici, kot kapelnik «Jadranske vile» na Sušaku, «Trebviča» v Sarajevu, Od leta 1904. do 1907. je bil pevovodja pevskih društev «Kola» v Trstu, «Hajdriha» na Proseku, «Zarje» v Rojanu, «Zvonimira» v Rocolu ter «Slovenskega pevskega društva» pri Sv. Ivanu. Leta 1908. je bil kapelnik «Glasbenega društva» v Pulju, leta 1914. je prevzel mesto kapelnika pri pevskih društvih «Odjek» in «Rodoljub» v Zemunu. Še isto leto je moral kot črnovojnik k vojakom, kjer je prebil svetovno vojno. Po vojni je bil angažiran kot kapelnik v Mariborskem narodnem gledališču. Po letu 1924. je poučeval petje pri raznih manjših mariborskih pevskih društvih, toda stalnega služka ni imel več. Baval se je s prepisovanjem not s kemično tinto. Skrb za vsakdanji kruh ga je živčno izčrpala. Po burnem življenju in mnogih bridkosti, ki mu jih je dodelila usoda, se je končno vrnil v rojstni Tolmin in legel v domačo zemljo. Blag mu spomin!

† **Janko Leban.** Dne 18. februarja t.l. je umrl v bolnišnici usmiljenih bratov v Kandiji pri Novem mestu na Dolenjskem upokojeni nadučitelj, mladinski pisatelj in skladatelj Janko Leban. Udejeval se je literarno. Pisal je povesti,

pesmi in poučne razprave. Njegove skladbe je priobčila «Glasbena zora», nekaj skladb so priobčili tudi «Novi akordi». Blag mu spomin!

† **Ivanka Pelanova.** Po dolgotrajni srčni bolezni je dne 8. marca t. l. zatisnila svoje oči Ivanka Pelanova, rojena Pavškova, soproga nastorja slovenskih pevcev Otona Pelana, upokojenega ravnatelja Okrožnega urada za zavarovanje delavcev, vzorna mati treh odličnih članov pevskega zbora Glasbene matice in treh prav tako odličnih članov, oziroma članic pevskega društva «Ljubljanski zvon». Pri veličastnem pogrebu sta oba zbora pod vodstvom Zorka Prelovca zapela pokojnici žalostinke. Globoko užaloščenemu soprogu in vsej pevski družini tudi «Zbori» ob izgubi blage mamice izrekajo svoje sočustvovanje!

V nedeljo dne 27. januarja t. l. je priredil oktet pevskega društva «Sava» iz Ljubljane koncert v papirniški restavraciji v Vevčah. Že s prvimi pesmimi je oktet, ki se odlikuje po visokih tenorjih in zvočnih baritonih, z melodiozno ubranostjo, razločno izgovarjavo in pravilnim podajanjem presenetil publiko. Spored je imel tri dele. V prvem, ki je obsegal umetne pesmi, je ugajala najbolj Schwabova «Še ena», dočim se je še pri Adamičevi «Zdravici», s katero se je spored pričel, poznala nervoznost. Drugi del je obsegal same narodne, ki so bile precizno izvajane. V tretjem delu nam je oktet podal zopet pet umetnih, izmed katerih je najbolj užgala Jerebova «Pelin roža» z mehkim in prijetnim baritonom. Koncert so zaključili s pesmijo «Gorenjci» iz opere «Gorenjski slavček». Publika je dala pevcem priznanje za gromkim aplavzom. Oktetu in njegovemu nadarjenemu vodji učitelju Marjanu Bintanju želimo, da bi pri pogostih nastopih žel poleg moralnega tudi materialni uspeh, kakršen jim v polni meri pripada.

Ljudska univerza v Mariboru bo praznovala v začetku prihodnjega leta desetletnico svojega obstoja in delovanja. Ob tej priliki namerava prirediti ciklus raznih predavanj, ki se bo otvoril z večjim koncertom, predstavljajočim sedanje stanje slovenskega glasbenega življenja. Za to prireditve si je odbor že zagotovil sodelovanje skoraj vseh glasbenikov v Mariboru.

Južnoslovenski Pevski Savez razpisuje v zvezi s proslavo svoje 10letnice in Vseslovenskim pevskim zletom (Na Vidov dan, 28. junija 1952. v Beogradu) natečaj: 1.) za kantato za mešani zbor in orkester, 2.) za zборе (tri moške, tri ženske in tri mešane). Besedilo za vse skladbe si izbere vsak skladatelj sam. Za kantato pa naj vsebina izraža vodilno idejo jugoslovenske nacije. Oblika kantate je svobodna. Opozarjamo skladatelje, da bodo izvajali kantato združeni zbori vseh saveznih društev in naj zato upoštevajo reproduktivno možnost takega zbora. 3.) Kantata naj traja 15 do 20 minut. Vsaka vrsta zbora (moškega, ženskega in mešanega) ima tri kategorije. Zbori se dele v kategorije po težkoči posamezne skladbe, in sicer v I. najtežjo, v III. najlažjo. Skladbe tretje kategorije so namenjene predvsem podeželskim zborom. Vsak skladatelj naj zaradi tega označi, za katero kategorijo je skladba zložena, toda ocenjevalni odbor JPS si pridržuje pravico eventualne revizije po skladatelju določene kategorije skladbe. Natečaja se lahko udeleže vsi jugoslovenski skladatelji. Skladbe je izročiti najkasneje do 30. septembra t. l. Od odbora izbrane skladbe se bodo honorirale: kantata 5000 Din, skladbe I. kategorije po 1200 Din, II. kategorije po 1000 Din, III. kategorije po 800 Din. Nagrajene skladbe so last JPS in bodo honorirane poleg gornjih nagrad še po 100 Din od tiskane strani (po principu za savezna izdanja). Skladbe morajo biti pisane razločno, s t u j o pisavo in pod šifro. Na priloženi zapечатeni kuverti naj napiše skladatelj na partituri označeno šifro, a v kuverti svoje ime z naslovom. Skladbe je poslati Južnoslovenskemu Pevškemu Savezu, Beograd, Ratnički dom. Ta natečaj se objavi z današnjim datumom v dnevnikih v Ljubljani, Zagrebu, Beogradu in Sofiji. Glavni tajnik: Kosta P. Manojlović, skladatelj, predsednik JPS: dr. Viktor Novak, univ. profesor.

Muzički natečaj Radiostanice Zagreb. Radiostanica Zagreb raspisuje natečaj za dva muzička djela slijedećih kategorija: I. Kompozicija za violinu i klavir u trajanju od najmanje 15 minuta. Forma i broj stavaka po volji. Nagrada 2000 Din. II. Kompozicija za klavir solo u trajanju od najmanje 10 minuta. Forma i broj stavaka po volji. Nagrada

1000 Din. U obzir dolaze samo neizvedena djela domaćih kompozitora. Radiostanica Zagreb pridržaje si pravo prve slobodne izvedbe sviju (dakle i nenagrađenih) pripisanih djela u roku od godinu dana objave rezultata natječaja. Djela treba priposlati bez naznake imena autora pod šifrom i priložiti im zatvoreno pismo sa istom šifrom na omotu. U tom omotu treba da se nalazi ime i adresa autora a pošiljka da se uputi na adresu: Radiostanica, Zagreb (Radićev trg br. 9), najkasnije do 1. septembra 1952. g. Rezultat natječaja objavit će se dne 30. novembra 1952. putem mikrofona prigodom večernje emisije i putem novina. Jury sačinjavaju: Krešimir Baranović, direktor opere, Vaclav Huml, profesor muzičke akademije, i Fran Šotka, rektor muzičke akademije u Zagrebu.

Zagreb je odlično proslavil stoletnico rojstva najvećega hrvatskega skladatelja Ivana pl. Zajca. Opera je vprizorila njegovo dramatično delo «Ban Legeš», Zagrebački kvartet je izvajal mojstrov godalni kvartet, v zagrebski radio postaji so izvedli Zajčeva komorna dela, «Hrvatski glasbeni zavod» pa je s sodelovanjem pevskega društva «Kolo» priredil koncert s sporedom Zajčevih skladb.

Hrvatsko pevačko društvo «Zagreb» je priredilo koncert vokalne glasbe neodvisnih avtorjev, t. j. avtorjev, ki niso člani udruženja UJMA. Na sporedu so bili zastopani skladatelji Žganec, Špola, Grgošević, Toth, Matz in Krnic. Pod dirigentom Krnicem je «Zagreb» absolviral spored zelo pohvalno.

Zdenka Zikova angažirana na Dunaju. Bivša primadona ljubljanske opere Zdenka Zikova je te dni podpisala angažman za tri sezone v dunajski Državni operi. Tam bi postala naslednica Marije Nemeth, ki je sprejela angažman v berlinski Mestni operi. Kakor pa poročajo dunajski listi, ni izključeno, da se bo Nemethova vrnila, če ji bo finančno ministrstvo znižalo obdavčenje, zaradi katerega je zapustila Dunaj. Angažman Zikove mora odobriti še ministrski svet.

Gostovanje Josipa Gostiča. Solist ljubljanske opere Josip Gostič je gostoval te dni v Zagrebu kot Janko v «Prodani nevesti». Kritika je simpatično zabeležila nastop našega tenorista.

Vincent d'Indy, slavni francoski skladatelj velikega formata, znamenita pedagogična osebnost, ki ostane v zgodovini francoske glasbe nepoznana, je umrl, star 80 let. Bil je dijak Cesara Francka, glasitelj njegove tradicije in je v njegovem duhu ustanovil leta 1894. glasbeno šolo, imenovano Schola cantorum, ki je bil dolgo let učitelj kompozicije in je v tem času napisal svoje monumentalno pedagogično delo «Cours de composition musicale». Rodil se je dne 27. marca 1851.

Iz uredništva in upravnništva

Že v prvi številki letošnjih «Zborov», ko smo prvič predstavili našim naročnikom skladatelja Frana Ferjančiča z moškim zborom «V spomin», smo nameravali objaviti tudi njegov mešani zbor «Tone solnce tone», ki je pred leti izšel v založbi Jugoslovenske knjigarne v Ljubljani. Zaradi pretresnega prostora smo odložili objavo skladbe za drugi zvezek. Menda bo pesem dobrodošla vsem našim pevskim družinam. Nekaj posameznih glasov lahko proda še Jugoslovenska knjigarna v Ljubljani. Večji del drugega zvezka pa zavzemajo tri nove mladinske pesmi p. Hugolina Sattnerja za ženski ali deški zbor. Vsem, ki se jih bodo lotili, bodo delali veselje.

Iz urednikove miznice pride še marsikaj dobrega v objavo, samo potrpljenja je treba. Blagajna «Zborov» je prazna, podpore ni od nikoder, naročniki se ne zavedajo svoje dolžnosti, da bi poravnali z naročnino takoj v začetku leta, zato je težko vzdrževati list v tolikšnem obsegu kot dosedaj. Uprava «Zborov» lepo prosi vse lanske naročnike za čimprejšnjo poravnavo naročnine, da ne bo prisiljena komurkoli pošiljanje lista ustaviti.

Podpiranje «Zbore», pa tudi «Cerkveni Glasbenik» in «Pevca»!

Urednikov zaključek dne 12. marca 1952.

Tone solnce, tone...

S. Gregorčič .

Fran Ferjančič (1909)
(Novo mesto)*Larghetto.*Mešan
zbor

pp
To - ne soln - ce, to - ne za ve - čer - ne

mf p
go - re, žnjim le mo - ja to - ga vto - ni - ti - ne

mo - re. To - ne soln - ce, to - ne za - ve - čer - ne

mf p
go - - re, žnjim le mo - ja to - - ga to - ga vto - ni - ti - ne
to - - ga

Poco piu vivo

rit. mf
mo - re. Zju - tra soln - ce usta - ne, usta - - ne
Zju - tra soln - ce usta - - ne
rit. Zju - - tra usta - - ne

le - pše še - ža-re - - če, ža-re - - če, *f*

le - pše še - ža-re - - če, žnjim pa ra - dost

meno mosso *p* me - - ni - - usta - ti ni - kdar ne - - če, *poco più vivo* *mf* žnjim pa ra - dost

poco più lento *mf* usta - ti ne - če, usta - ti ni - kdar ne - - če, žnjim pa ra - dost

ritard. e dimin. *pp* usta - ti ni - kdar ne - - če. *Tempo I.^{mo}* *pp* To - ni, soln - ce, to - -

pp ni, dru - gim to - pi bo - - li, *mf* njim na sre - čo vsta -

f ri - tar - dan - do
jaj, če za-me ni - ko - li, če za-me ni - ko - -
f če za-me ni - ko - - li, ni - ko - -

pp li, za-me ni - ko - - li.
li, ni - ko - - li.

Tri mladinske pesmi:

1. Sveti Matija.

Utva.

P. Hugolin Sattner
(Ljubljana)

Zmerno. *povoljno*

Joj, kaj se go-di! Kaj v zraku sumi?

Allegro moderato.

Bli-ža se bli-ža ti, stakoci-ja, tista koci-ja, vkle-ri se

zadržji *kakor prej*

pe-lje sveti Ma-ti-ja. Sveti Ma-ti-ja led raz-bi-ja,

stringendo e crescendo

če ga pa ni, ga na re di, če ga pa ni, ga na re di.

mf

Cujte, kak pr ka jo kon ji nje - go - vi, da se že ma - je - jo dre - vja vr -

p *mf* *f*

a tempo

ho - vi, drobne snežin - ke žrji - mi le -

f *pp* *ritard.* *p*

ritenuto *molto rit.*

ti - jo, tru - dne na ze - mlji o - bleži - jo.

mf

kakor prvotno

mf Sve - ti Ma - ti - ja, brž se požü - ri, brž se požü - ri, za te boj gre

p

Ju - rij, za te - boj gre Ju - rij,

f ta ti pod - ku - ri, *p* pod - ku - ri, *f* ta ti pod - ku - ri,

ritard.

ta ti pod - ku - ri.

2. Mica Butica.

Utva.

P. Hugolin Sattner
(Ljubljana)

Allegretto vivo.

mp *poco rit.*

a tempo
p
poco rit.

Mi-oa Bu-ti - - ca je reskraso-ti - - ca, kožbuča o-

ritard. *tempo*
p

kro-glanje - na so li - ca, njena u - še - sa somlinska ko -

mf
le - sa, in njene o - čí kot ploh od pe - či, *in*

f tak jerjen nos kot pari-zarski voz, *polagoma počasneje* ve-li-ka rje u - sta od bo
f rjen nos pa-rizarski voz rje u - sta

ži-ča do pu - sta in *precej hitro*
mf do pu - sta, ro-ke so rje-ne ko vi-le se-ne-ne, a

prvočno pa ta - ko i - ma gri - vo
rje-ne no-ge ko burklje stare, pa ta-ko i-ma gri - vo

ka - kor pre-di - vo,

ka - kor pre-di - vo, *f*

ka - - kor pre-di - - vo, se z grabljami čese, z loparjem pa pleše, tra-

*počasneje**tempo*

la - la la la la la la la, *f* se z grabljami čese, z lo-par-jem pa pleše, tra-

p la la la la la la tra - la la la, *f* se z grabljami čese, z lo-par-jem pa pleše, tra-

rallentando

la trala tra - la. *f* Micka Bu-ti-case pi - še, *p*

kdo jonari - še, kdo jonari - še? (kdo?)

Ped.

3. Putka-tutka.

Utva.

P. Hugolin Sattner
(*Ijubiljana*)

Andantino. *Mi i-mamo eno*

mf *poco sostenuto* *p* *legato*

putko, ta-leputka je pa ta-ka, ka - dar-me-se

Mi imamo e-no putko, ta-leputka je pa ta-ka,

povoljno

jajce,
 ves do-pol-dne ko-ko-da-ka, ko-ko-da-ka, ko-kodaka, ko-ko-

mf *p*

da-ka; ko-kodaka pa ta-ko:

sfz *cresc.* *f*

p *mf* *f* *poco ritenuto*
 ko-ko-ko-ko ko-ko-daj-ce, ko-ko-daj-ce, ve-ste, da sem znesla

p *f*

tempo
f
 jaj-ce, kokokokoko-ko-daj-ce, ko-ko-daj-ce, veste, da sem znesla

p *mf*

poco ritenuto

jaj- ce, zve najto se vpet va-si, druge ta - ke putke ni.

počasneje
Pa i-mamo tudi

p

p legato

Micko, Mi-cha je pa tu-di ta-ka. ten. Ka - dar koli kajna-

Pa imamo tu-di Micko, Mi-cha je pa tu-di ta-ka.

mf

pra-vi, vse pov-so - di razko-da-ka,

use pov-so - di razko-da-ka, raz-ko-da-ka, raz-ko-

f

staccato

da-ka. *ritard.* *a tempo* *Ta - keputke, to so*

The first system of the musical score consists of two staves. The upper staff is the vocal line, and the lower staff is the piano accompaniment. The vocal line begins with the lyrics "da-ka." followed by a long rest. The piano accompaniment starts with a series of chords. The tempo changes from "ritard." (ritardando) to "a tempo". The lyrics "Ta - keputke, to so" are written above the vocal line.

tut - ke, *ta - keMiche ficke fac - ke.* *odsekati*
Ta - keputke, to so tut - ke, *ta - keMiche ficke fac - ke.*

The second system of the musical score consists of two staves. The upper staff is the vocal line, and the lower staff is the piano accompaniment. The vocal line has lyrics "tut - ke," "ta - keMiche ficke fac - ke." and "odsekati". The piano accompaniment features a series of chords. The lyrics "Ta - keputke, to so tut - ke," "ta - keMiche ficke fac - ke." are written below the vocal line. A dynamic marking "p" is present in the piano accompaniment.

Ta - keputke to so tut - ke, *ta - keMiche ficke fac - ke,*
Ta - keputke to so tut - ke, *ta - keMiche ficke*

The third system of the musical score consists of two staves. The upper staff is the vocal line, and the lower staff is the piano accompaniment. The vocal line has lyrics "Ta - keputke to so tut - ke," "ta - keMiche ficke fac - ke," and "Ta - keputke to so tut - ke," "ta - keMiche ficke". The piano accompaniment features a series of chords. A dynamic marking "pp" is present in the piano accompaniment.

fi - che facke, ficke facke, *molto*
facke, facke, facke, *pa - - - cke.*

The fourth system of the musical score consists of two staves. The upper staff is the vocal line, and the lower staff is the piano accompaniment. The vocal line has lyrics "fi - che facke, ficke facke," "facke, facke, facke," and "pa - - - cke.". The piano accompaniment features a series of chords and triplets. A dynamic marking "f" is present in the piano accompaniment. A "molto" marking is present above the vocal line.

Najboljši ŠIVALNI STROJ in KOLO

z a d o m, o b r t i n i n d u s t r i j o

je samo „Adler“-„Gritzner“, švičarski Dubied.
pletalni stroj

Pisalni stroji v treh velikostih! Društva poseben popust!
Posamezni deli za vse stroje in kolesa, pnevmatiko edino le pri

Lepe opreme,
ugodno
odplačevanje!

Josip Petelinc, Ljubljana

Telefon
št. 2913

„SLAVIJA“

JUGOSLOVANSKA ZAVAROVALNA BANKA V LJUBLJANI

VAS ZAVARUJE PROTI ŠKODAM, KI JIH PRIZADENE OGENJ,
TELESNA POŠKODBA, SMRT, VLomsKA TATVINA, TOČA ITD.

GLAVNO RAVNATELJSTVO V LJUBLJANI, GOSPOSKA ULICA ŠT. 12.
TELEFON ŠT. 2176 in 2276.

LITOGRAFIJA
OFFSETTISK

ČEMAŽAR IN DRUG

LJUBLJANA, IGRIŠKA ULICA 6

RAZMNOŽUJE NOTE PO ZELO SOLIDNIH CENAH
TER IZDELUJE VSAKOVRSNA DRUGA LITOGRAF-
SKA DELA, KAKOR ETIKETE, LEPAKE, DELNICE ITD.

GLASBENE PRILOGE „ZBOROV“
SO NATISNJENE V LITOGRAFIJI
ČEMAŽAR IN DRUG.

KREDITNI ZAVOD ZA TRGOVINO IN INDUSTRIJO

Brzjavni naslov:
KREDIT LJUBLJANA

LJUBLJANA

Prešernova ulica šte. 50

(v lastnem posloplju)

Telefon št. 2040,
2457, 2548, 2706 in 2806

Obrestovanje vlog, nakup in prodaja vsakovrstnih vrednostnih papirjev, deviz
in valut, borzna naročila, predjemi in krediti vsake vrste, eskompt in inkaso
menic in kuponov, nakazila v tu- in inozemstvu, safe-deposits itd. itd.

USTANOVLJENO LETA 1895.

RUODLF WARBINEK

TOVARNA
ZALOGA IN IZPOSOJEVALNICA
KLAVIRJEV

LJUBLJANA
GREGORČICEVA ULICA 5.
in RIMSKA CESTA 2.

Poštni čekovni račun št. 4.0175.

Popravila se izvršujejo točno in ceno, tudi na obroke.

GROM D.Z.O.Z.

CARINSKO-POSREDNIŠKI
IN SPEDIJSKI BUREAU

LJUBLJANA
KOLODVORSKA ULICA 41

Naslov brzojavkam: GROM
Telefon Int. 2454

Zastopstva na vseh mestih tu- in inozemstva

Zastopnik mednarodne družbe spalnih
voz S. O. E. za promet ekspresnih pošilk

AKO ŽELITE BITI Z NOTAMI VEDNO

TOČNO POSTREŽENI, OBRNITE SE NA

MATIČNO KNJIGARNO

LJUBLJANA
KONGRESNI TRG 9
POŠTNI PREDAL 195

KI IMA VSE SLOVENSKE
IN TUJE MUZIKALIJE
VEDNO V ZALOGI

ALOJZIJ LOMBAR

MODNI SALON
ZA GOSPODE IN DAME

LJUBLJANA VII
CELOVŠKA CESTA ŠT. 53

*

V ZALOGI CEŠKO IN ANGLEŠKO BLAGO

SRAJCE

modne in športne, kravate, na-
ramnice, žepne robce, palice,

damsko perilo

modne bluze, torbice, flor,
nogavice in rokavice v krasni
izbiri in po najsolidnejših
cenah pri tvrdki ŠTERK nasl.

MILOŠ KARNIČNIK

LJUBLJANA

Stari trg št. 18

Perilo po meri!

Velika zaloga čipk!